

אכתקוסי פרותי

נדוש במכתב. איננו רוצים להתכתב ככה סתם, היות ואנחנו צעירים וחבל על הזמן. לסיכום: הפגז הכי גדול — שנינו ירד — שלמים. רק אל תגידו עכשיו שהרגשתי, היות והמדור שלך לא מכיר שקרים. בטח מיך פעור עכשיו בהפתעה. היינו מכניסים לך איזה כדור צינאיד קטן. רק בצחוק. זה מספיק ציני?

עובדת היותנו ירושלמים אינה צריכה להפחיד את התלביבינות: אנו קליתנועה וניידים.

***

כמו רוחמה
ומה דעתכם על (1131/28)?
„את יכולה למחוק את אותו חיוך מעל פניך. תאמיני או לא — ידעתי שתגידי לא — אולם כרגע, כל מה שאני רוצה הוא להתכתב (טוב, אז מה את צוחצח?). בעייתך היא ברובה בעייתך של „רוחמה“ זו מהשיר של ריקה וראי, או שמא נשתמש בביטוי יותר נדוש — בעייתך של הפלמחניק המחפש את המחר.“

הריני תערוכת של רומנטיות נוסח ישן, עם ציניות ולשון חדה. מעודי לא היתה לי חברה „הכי טובה“, כי אני שונאת מוסד זה. איני יודעת, מה אומרים עלי וגם לא מעניין אותי במיוחד. ידוע לי רק שרמת האינטליגנציות שלי עולה בהרבה על הממוצע המוקצע לנשים יפות. ומעודי לא התיישרתי במראה החיצוני שלי. (אם את כל כך אינטליגנטית והכל — אז עליך לדעת ש„מעודי“ כותבים בע, בא' זה כבר משהו אחר.)

כל שאר הפרטים יחדעו לזה שיתכתב אתי. באם ימצא כזה (היא כתבה בעט). על מה להתכתב? איך אפשר לדעת זאת, כל עוד אין יודעים עם מי מתכתבים. ולי שאלה עם (היא כתבה אם) מי ברצונך להתכתב? ובכן, עם כל גבר שהוא גם אדם, בעל השכלה רבה ומקיפה, רצוי אקדמאית ורצוי עורך דין, שיאהב את החיים ואת היופי ובעיקר שלא יירתע מפני האמת.

יש לה זמן, סבלנות וחשק רק לכוה ש„יחפון לשוחח, להתבדח ולהתבדר, עליו להיות פיקח ופיקח... עליו יהיה לאהוב מוסיקה קלאסית ומודרנית, עד כדי ביקור בקונצרטים והאזנה לערבית-קלאסיים.“ כל הגפש הזאת צריכה להתרכז בגוף אתלטי, בן 21, ויפה-תואר, כמובן — ובתל-אביב, כמובן.

היא, כמובן, איננה אוהבת לתאר את עצמה ככה בקול רם. אבל היא אומרת לא פחות בקול רם, שהיא איננה מכויבה. מי שלא מאמין, שישראל. היא רוצה פעם להיות סטודנטית באוניברסיטה. אני חושבת שזה נוהג לכם כבר איזשהו מושג.

***

הפגז הכי גדול
מחכמת ילדי ירושלים (1131/27):
„שמענו שיש בארץ הזאת כמה בחורות הסותרות את הכלל שמכפלת יופי בשכל קבועה: אם האחד גדול, השני קטן.“

את הפגינה הזאת כתב אחד מאתנו ש הוא קצת לומד באוניברסיטה, ובשביל זה הוא יודע המון דברים. השני כבר גמר ללימוד בתוכן לפני שנים מועטות — ומשרת את המולדת במשך הגנה וחצי האחרונות. „בכלל, שמענו שאת גבר „שוב לעניין — אנחנו מחפשים שתי בנות חווה, שנוסף לתנאים הנ"ל, הן ברדיוס של שנה מסביב ל"ח אביבים, שלא תתביישנה להצטלם ולשלוח תמונות 6x9. אנחנו מצטערים, אבל מוכרח להיות חלק

קשה לי, משום מה, להשתתף בצערו של (1131/22), או לרחם עליו. לדעתי הוא בהחלט ראוי למה שקרה לו:

מכתב זה צריך היה, למעשה, להישלח למדור לחיפוש קרובים של הסוכנות היהודית, ובעיקר אף אחת לא מאזין למדור זה — אני בא אלך. ... השארתי מקום ריק להערות-ביניים שלך — למה תמיד פוגים אלי כשנאבד משהו (אין הערת-ביניים, חביבי, אתה יודע בדיוק מה דעתי עליך).

ביום ראשון 24.5.59, בשעה אחת ושלוש שים (בדיוק אחרי שנגמר מימכיר-מיוודע ברדיו), יצא מבאר שבע אוטובוס אנדו שירי, לכיוון תל-אביב. בהסתעפות משמר-הגנה, טיפס לאוטובוס שתי בנות עם חבילות. אחת התיישבה מאחורי ואחד ליני. רותי, זוהי זו כמובן: אני גיטלמן פעם בחודש, אני מציע לה את המקום המוצל ויושב במשמי. אחר כך היא קוראת את המעריב שלי וגם מקבלת ממני הסבר ממצה היכן נמצאת באר-שבע.

מדבריה מסתבר שהיא תננייית — אני תל-אביבי — וסמינרסטית החוזרת מעבודה מעיית א-ישם בנגב. תיאורה החיצוני: לב שח, סנדלים עם רצועות לבנות, מכנסים כהים, חולצה לבנה מעל למכנסים וכפייה ומשקפי-שמש.

„אמנם אינני יכול עוד לומר שאינני ישן בלילות, אבל אינני רוצה להסתכן. רותי, אם החוש הששי שלי לא קיבל סתימת דלק, אז היא מחכה למכתב הזה. פשוט, מיץ העגבניות המפוסטר שלי לא נוהג לי להתחיל עם נערות באוטובוס. אם היא מוכנה אז שתכתוב לי למספר שאת תדביקי לי. „אם את מוצאת לי אותה, אני נודר נדר לא לדרוס אף חתול ולא לזרוק אבנים בשבת במשך חודש וחצי. דחילק. נוז“

***

היו שני חברים
זמן, באמת, כבר לא נתקלתי בחרונים (1131/23):

„היה היו, היו שנים חברים“ אמר פעם נודע כפייתנים / כאלה הם גם מטה החתור מים / שני אלה, חיללים נחמדים בני 19 אביבים, / מרים ומתחזים שבבנות מעניינים / גים / ולא לחינם טורחים בכתיבת מכתבים. / המטרה — יצירת מכרים משותפים; / הגיל — 17 עד פחות מעשרים. / תכונות — שתי בנות מוצלחות עם פנים נחמדים; / בסביבות תל-אביב רצויים המגורים / אך תחילה יש לכתוב כמה מכתבים. / ולכן מחפשים אותן שני חיללים / שתיים בנות עם עינים נובעים. / בקיצור ולעניין — לתשובה מחכים.

***

גברים, לא גבראים
אומרת שכנראה דרישתה גדולה מדי: היא מחפשת מישור בגיל „25-30, עם סימפטיה, בנרות נפשית, הבנת הכולל וכוסר נשני לשמוח בחיים.“ היא כמעט בטוחה מראש, שלא תמצא משהו כזה כאן, אך היא מנסה, בכל זאת. היא נשמעת כל כך בוטחת בעצמה, לאה מה החיים, אתם יודעים, ותחכה! שמעו מה היא אומרת: „אשר לי — צברית, בגורת-תיכון וצבא ומחפשת גברים ולא גבראים.“

***

הביקוש וההיצע
ההיצע, אומר (1131/25) — סטודנט בן 22, תל-אביבי, גבוה למעלה מבינוני, בעל חוש הומור, כמובן, אוהב לבלות וללכת לקולנוע וכשאין ברירה, גם ללמוד. מאד בלתי-רגיל, אין זאת?

הביקוש, הוא מסביר, הוא אחר נערה כבת 18-20, תל-אביבית, אינטליגנטית ונאה. יש לך מזל, הוא מתרשם שאין בדעתו לכתוב יותר מאשר 2-3 מכתבים. אולי הוא נואה או נשמע פחות גרוע ממה שהוא נקרא?

***

היא שונאת טפשים
היא שונאת טפשים (1131/26). היא אינה מתכוונת להתכתב, אתם מבינים, היא רוצה לראות אותם. ככה בארבע עיניים. לשפוט אותם.

הגידון

(המשך מעמוד 3)
הפעולה השמית מחימרת בגלוי ליצור גרעין לתנועה מהפכנית, שתתחרה עם הדתיים, ה"ציונים והקומוניסטים בעיצוב השקפת-עולם שלמה חדשה. תמורת זה ויתרה מראש על נצחונות קלים בשלב הראשון. ואילו הגוף החדש פורש רשת רחבה, תוך ויתור על אידיאולוגיה מרחיקת-לכת מדי. כפי שהגדיר זאת אחד העתונאים: „כולם נגד המשטר הקיים — וכולם מוכנים להשלים עם האידיאליזם של חבריהם.“

***

הגוף החדש צועד בכיוון הנכון — אך נדמה שהוא נעצר אישם באמצע הדרך.

שיום בין ישראל ועמי ערב יתכן רק על ברכי שותפות בין התנועה הלאומית העברית והתנועה הלאומית הערבית. שותפות זו מהיבט אחד משותף — האידיאל המרחבי השמיי. אידיאל זה לא יקום כל עוד אין ישראל רואה את עצמה כמדינה שייכת לאזרחיה, אלא כמפקדה של אומה עולמית, תקשורה עם המערב. זוהי האידיאולוגיה הציונית, ההופכת את ישראל למדינה במצור — ומצור זה הוא הבסיס הרעיוני למערכת השנוי, שהיא מצדה גורמת למשק ספילי. מערכת השנוי היא בסיס המשטר הציוני, אשר כל עוד הוא קיים, לא תיחנן זיקה הדדית בריאה, בין האומה העברית החדשה ויהודי העולם. זיקה זו מצדה מחייבת הבחנה בין האומה העברית והדת היהודית — אשר בלעדית לא תיחנן בישראל הפרדה בין הדת והמדינה. אי הפרדה זו גורמת לאידיאל הכוזב של מדינה יהודית-הומוגנית, שאין בה מקום לזיקה לאומית — ובצורה זו היא מובילה לדיכוי המעוט הערבי בישראל. ודיכוי זה יחד עם אי-הרצון לתת את בעיית הפליטים הערביים (הנובע מאותו מקור) מונע שוב את גשירת הגשר בין ישראל ומדינות ערב.

זהו מעגל-סגור — מעגל שלם של משבר.

בקיצור: אי-אפשר ללחום באמת במשטר, מבלי להביא את הקשר העמוק בין הצמרת הפוליטית לבין הצמרת הרוחנית. כי המשטר הוא יחידה אחת — מפלגות פוליטיות ושיטה כלכלית, מערכת אידיאלים ובסיס תיאורטי כזה הוא המשטר הקיים, וכזה חייב להיות כל משטר חדש המיוצע לבוא במקומו.

המשטר דומה לקרחון, שרק חלי קו הקטן, הפוליטי והכלכלי, מזיז דקר בעל לפני המים. חלקו העיקרי רי הובל מתחת לפני המים. ודווי קא הוא המסוכן ביותר.

***

מי שד יונוני עתיק מספר על קבוצת יצורים שנתקלה בפיל. נגע העיור הראשון ברגלה של החיה וקבע: הפיל דומה לצנור עבה! השני מימש את האוזן והכריו: הפיל דומה לסמרטוט גדול! השני לשי נאחו בחדק וטען: הפיל הוא דק, ארוך וגמיש! הרביעי הגיע לשן ואמר: הפיל הוא כמו אבן חלקה וחדה!

חלק גדול מן הציבור הישראלי נמצא כיום במצב זה. הוא מרגיש כי משהו יסודי אינו בסדר במדינה. הוא נתקל בחייו בגלוי זה או אחר של תופעה זו, והוא שואל את עצמו: מה הפיל?

פרשת קדר? הרבית הקצוצה? בידוד ה"מדינה בעולם? ירידת האינטליגנציה הצעירה? הממשל הצבאי השנוי? סכנת-המלחמה ה"מתמדת? הפסקת העלייה? האפסות של ה"צירה התרבותית? חוסר המתח החלוצי? בני הסובים? ירידת ערך החינוך? הקריטריונים של עסקני המפלגות? חוקי החירום? הפיכת הדת לבינוני? השחיתות? ברתזימיזם? חוסר האידיאליזם? תפיסת האוניות בתעלה-סואץ? כתיבת רומאן אנגלי בידו צעירה מגהלל?

האיש בחיבור מרגיש שכל אלה אינם אלא תופעות. הוא מחפש את המכנה המשותף, את שורש הרעה. הוא מחפש את התפיסה הכללית, המסבירה את הקשר הנסתר בין כל התופעות.

הגוף החדש משתדל לספק תמר מה בזאת. זוהי עדיין תפיסה חלקית, הלוקייה בחסר. על עצם הנסיון מניעה לו תורה והערכה — בתוספת הבעת התקווה כי יגיע, בהרכב זה או אחר, להעמי קת התפיסה ולהשלמתה.

נערת השבוע

שלה. לאמה, שהיא גם ידידתה הטובה ביותר, אין התנגדות למקצוע סטוכן זה. מה יש, אפשר ליהרג גם כשחוצים את הרחוב, לפעמים, מתפוספת הנערה. תארו לכם, שראיתי אותה בשיער כתום (היא ניסתה לשכנע אותי שזה טבעי. לא חשוב. היא אומרת את זה כל כך נחמד), שמלה כתומה, שפתון כתום, טבעת כתו מה, לכה כתומה על הציפורניים, ועיניים כחולות-כחולות. יש בה אותו אני-לא-יודעת מה האופייני כל כך לנערות הפאראזיטיות, מבלי שאפשר יהיה להגדירו בדיוק. אותו משהו בלתי-נתפס המבדיל אותה מכל נעי רה אחרת, יאה זה בשיק שלה, באופן בו היא כורכת מחרוזת כחולה על פרק ידה, בהילוכה או בחילוכה הדיסקרטי.

קולט-דורית, שבאה ארצה כדי להשתקע בה, מתה להתגייס, בבוא היום, כטייטת ב"ח-האוויר. „אני אניע לך, בסופו של דבר, היא אומרת בבסחון רב, „פשוט מ' שום שאני רוצה. מה שאני רוצה, אני משיגה!“

ובכן, יצור חמוד זה איננו אוכל כמעט דבר. קפה בחלב בבוקר וביצה בערב. „בי אמת שזה לא בשביל הגידור, אני פשוט לא רעבה, את מבינה?“ אני לא.

בינתיים היא עסוקה בבדיקת לוח-השעות שלה. מרגע שהגיעה הנה, לא חזלים הצי למים המקצועיים להציף אותה בבקשות ל"דגמה. אה, כן: דורית היא גם דוגמנית, אם לא איכפת לכם. רוצים לשמוע אותה גם מדברת?

...לטוט לבד — זה formidabile! אם אני לא סטה, אני חולה, פשוט... אה! אני מעריצה פשוט את החום. בפאריס יורד גשם כל הזמן, כל הזמן... הבחורים כאן חן בעיני... אני עוברת כעת בהתכתבות קורס למתמטיקה, מטאורולוגיה, נוטות ו"מכניקה... זה קשה עם עבודה אינטלקטו-אלית. קשה לראות את התוצאות. לא כמו לתפור שמלה או לצייר משהו..."

...אני אוהבת דברים עזים ואלי-מים... זו הסיבה מדוע אני אוהבת מ"זות מודרניים מסוככים... כל אהר חושב שטייטת צריכה להיות משהו עם שפם אני אשה, לאן (כן!) או אני מתאפרת ואוהבת ללבוש שמלות יפות ולבלות בחברת בחו"רים גבריים... יודעים מה חסר לה כאן? לעולם לא תני חשו: קורדיה (מלחמת-שורשים). היא ראתה את זה פעמים מספר בדרום צרפת, ומאז הפכה ל"aficionado". לא יודעים מה זה? קראו את המינוח.

עכשיו, אחרי שראיתי אותה, לא יהיה בי האומץ להתסכל בראי לפחות שבוע. וואו! או ליתר דיוק — ארלה-לה!

היא נמצאת בארץ כחמישה שבועות, וכבר הספיקה להסב את שמה מקולט בליכר לדורית גל. אני מקווה שהבינונות ממט ראשון שהיא צופתיה. פאריזאית, אפילו. ובכן, ההייתם האמינים שמטען זה של אשה הוא בן 19 בסך הכל? היא טייטת כבר חמש שנים. עטו חשבון פשוט. היא באמת טייטת. ראיתי את רשיון הטייס שלה, מס' 286 משנת 1957.

קולט זמנה (אגב, חתיכה משגעת לא פחות ממנה, ותופרת מעולה) עבדו קשה משך שנים כדי למסן את שיעורי הטייס